

Върху му се спускатъ пчелитѣ проклети. Жилнаха му страшно носа и рждетѣ. Той скочи, политна и, безъ да усѣти, кошера събори, и самъ се стовари надъ него отгоре.

— Тичайте, другари, — госта да избавимъ! — викнахъ азъ и хукнахъ. Мойтѣ патиланци припнаха следъ мене... Хвърлихме се всички въ ужасно сражене. И госта спасихме! Но съ рани юнашки всички се покрихме.

— Не бойте се, братя! — викна докторъ Данчо. — Азъ цѣра му зная. Мокра прѣстъ вземете, ранитѣ подути съ две рѣце мажете!

И цапахме всички лицата, главитѣ. Съ черна калъ покрити, сжщи негри бѣхме! И единъ на други смѣшно се кривѣхме.

Така ни завари баба Цоцолана.

— Абре, Патилане, тѣзъ негри какви сж?

— Днеска, мила бабо, гостенчето Слави славно отличи се. Съ пчелитѣ се бори. И доби по храбростъ първото кръщение. Та и ний край него се поотличихме. Отъ Благовещене срамътъ изличихме. И днеска сме всички пакъ отборъ дружина!

Позасмѣ се баба, и безъ бой се мина.

Та така, Смѣхурко, следъ това кръщение, мойтѣ патиланци станаха седмина.

Поздравъ най-сърдеченъ отъ тѣхъ и отъ мене.

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо.

